

มาถึงบาง ธรณี ทวีโสภ

ไอ้สุธา หนาแน่น เป็นแผ่นพื้น

เมื่อเคราะห์ร้าย ภายเรา ก็เท่านี้

ล้วนหนามเหน็บ เจ็บแสบ คับแคบใจ

ยามวิโยค ยากใจ ให้สะอื้น

ถึงสี่หมื่น สองแสน ทั้งแดนไตร

ไม่มีที่ พสุธา จะอาศัย

เหมือนนกไร่ ไร่ร้าง อยู่เฝ้า